

Boda Edit

Állományból törölve

*A feneketlen torkú földnek odavetve.
Inkább úgy él az ember, mint a nyelv előtti fák.
A halak szemére felragadt látvány mozdulatlan.
A völgyekben párálló szavak furcsa illata,
mint a tövises iglice.
A mézskőrétéges domboldalra ráfutott a korpafű.
Néhány köszmétebokor túlélte a szőlősök pusztulását.*

Maradj egyedül nyelveddel, mint a szálfá –

*És egyetlen Roman Ingarden-könyv volt a kolozsvári Egyetemi
Könyvtárban,
1993-ban diák rá száz körül, ám ez a város időre hurkolt
részét mit sem érdekelt.
A Sétatéren gesztenyefák hatalmas ágai törtek le a hirtelen
vihárban,
ahogy szaporáztam a Fellegvárról a Mikó kert felé –*

*Talán Ázsiába kellene mennem? A gyomorra mért ütés
biztatott, igen.
Aztán inkább szavakat válogattam a másnapi ebédhez.
Talán Dsida, Platón vagy Rilke megsegít?
Vagy inkább a Malomárok fölött cikázó, sárga bögyű madár?*

*Nem ismert rám az életem, idegene maradtam a tájnak.
Egy állományból törölt könyv is lehetnék?
Mondjuk Ovidius Tristiája (772-es kartotékszám),
mely valaha a Komáromi Lenfonógyár Üzemi Bizottságának
könyvtárában állt olvasatlanul,
s később én egy antikváriumban
megvásárolhattam magamnak.*